

СЕЛИМИР РАДУЛОВИЋ

ЕВО, АНЂЕЛА!

А, БЕЛА, ПРИСТИЖЕ, ЗИМА

■ Laguna ■

Copyright © 2025 by Селимир Радловић
Copyright © овог издања 2025, ЛАГУНА

*А неустрашив осјаје, мора ли,
пред Богом човек, шћиши ја припроси дух,
ни оружја, ни лукавства,
не шреда, док му је помоћ Божја.*

(Фридрих Хелдерлин)

**У ЧАСУ, НЕМОМ,
НЕМОГ ЧАСА, СЛУЖБЕ**

*Научиће се од Мене
јер сам Ја крошак и
смирен срцем.*

(Свето Јеванђеље по Матеју, 11; 29)

ледао је, очи у очи,
Душе које је волео.
Учитеље , древне, што, стојећ,
Усправљени, у немом часу службе,
Грљаху децу, своју, 5
Па, у врелом дану битке,
Колена, преклоњених, из скитова и стена,
Палећ ватру, у роју сенки, радосних,
Ступаху, са заставама, лахором гоњени,
Све лепршајући. Чокоти, дивни, 10
Чокота, цветова, дивних.
У земљи, где плод, родљиви, од сенке,
Крркији, још храброшћу буја,
Сред тока, речног, к небу се
Дижућ, делећ дан од ноћи. 15

Сад, у гају, цветном, за свећњак прикован,
Знајућ да тече више токова, речних,
Крај пута, варварског, сред Скита
И Сармата, у врећу, грубу, одевен,
Свима тућ, и сви њему, тући, 20
За светлом из Тарса, хита, тражећ, у мраку,
Као и десет губаваца, чистих,
Што се, у ходу, очистише,
А само један, из свег гласа,

Хваљаше Оца, нашега.	25
Прашином покривен, од главе До стопала, дрхтећ као лист, на ветру, Као камен, откинут, од горе, Из душе, Данилове.	
Крећућ се шумама, дивљим, Шипражјем, трновитим, С комадом двопека, старчевим, Знао је да ћутање сабира, А говор расипа, благо, Очево, Још светлећ, око главе, у светој утроби, Ноћи, где вођаху нас песме, Из дивне, главе, Хомерове. Уз тугу, светлу, уз светла, тугу, С душом, из другог света, Сад тиши од воде, тихе, силоамске, Што шуми крај дома, Давидова, Још пева, у малом, кругу, месечевом, Уз Светост, дивну – Птица је птица, јер лети, радости моја, Као што је цвет цвет, јер мирише, А човек човек, јер се моли.	30 35 40 45
Гледао је, сред иња, градског, Мишеве, слепе, жене, врачаре, Кнезове, подругљиве, С дахом, у носу, певајућ о старцу, Што је клео семе, лукаво, И о праведнику, праведном, Спасу Сиона, сунчаног.	50

Крај облака, пророка, свевидећих, Корен се, у прах, претвараше, А цвет у прашину, сиву. С мало сочива и врчем, воде, Плео је корпе од палмових, младица. Из уста, његових, није излазила Празна реч, ни од кога Ништа није узео. Ишчупао га је, из срца, Отац, наш!	55
Од свега одвојен, Са свим сједињен, с двопеком, У руци, знао је – Кад киша падне, бујице потеку, Још ветрови, дуну, Да оде кућа, његова.	65
Сад, мотрећ с висока, пева – Нула сам, Оче, мој, Црв, плашљиви, неуспављиви. Странац, под кровом, вавилонским, Спреман да, сутра, одем. Још плачућ, под звездом, сведоком, Јединим, што дарује лепоту, Небу.	70 75

**УЗ ЛИСТ, СВЕТИ,
ЛОЗЕ, СВЕТЕ**

*Блажени чисти срцем,
јер ће Боја видјети.*

(Свето Јеванђеље по Матеју, 5; 8)

1

Не идем никуд, Оче, мој!
Дан је! Уз песму, поветарца, перућ се
Пепелом, сад пола метра изнад земље,
Очима, отвореним, удишем ваздух.
Док сам се молио рој мува залепио се 5
За моју главу. Кад сам устао, од мрака
правећ кров, није било ни једне.

Не идем никуд, Оче, мој!
У колибу од прућа, прву, Громовникову,
Ударају ветар и огањ. 10
У њима не беше Ти, Оче, мој!
Само мириси, неми, што се
Шире из угарака, расутих.

Не идем никуд, Оче мој!
У крету, силном, ваздуха, силног, још дишућ, 15
Сад хитам к малом кругу, песника,
Древних, као Лик, фригијски, Ерасим,
Пелопонески, ил Каин, мисијски,
Док их грејаху мила светла из Тома.
Још лаганим се дижућ, ваздухом, 20
С душом, израђаваном, спазих да небо
И земља сад овим сад оним обличјем дишу.

Као што храст, стогодишњи,
У крошњи, густој, плетућ лишће, своје,
Гради колевку, древну, на стази векова, многих, 25
Као што феникс, дуговеки, из гора, у пепелу,
Из свог гнезда, спаљеног, дарује младунче, ведро,
Што, к небу, пружа и руке и ноге,
Грејућ се зраком, Твојим,
Као што вали, морски, у даљини, гласом зову, 30
Тужним, уз јагње, невино, сведока немог,
Живота, живог, тако и ја,
Слушајући и уздишући, сад ходам, с душом,
Кипућом, по милим становима, Твојим.

Не идем никуд, Оче, мој! 35
У ноћи, пуној звезда, још певам –
Дођите, о, тихи, с острва, цветних, удаљених,
Што ништа немате, а све поседујете.
Да свет замирише, мирисом, дивним.
Још и песма вас опија, сред леја, 40
Красних, небеских. И док се књига, прашњава,
Стара, отвара, ви у руци, нежној, држите
Муњу, Очеву, и све дише, уз свеће, свете,
Сјај, па и реч, занемоћала, што струји,
Сећањем, простим. 45

Именом, Његовим, клања се колено,
Свако, радости моја!